

8. september - 23. nedelja med letom

(Lk 14,25-33) - [TUKAJ](#)

Nedeljski evangelij se navezuje na evangelij prejšnje nedelje: umeščen je na Jezusovo potovanje v Jeruzalem, kjer se bo dopolnilo odrešenje. Dogajanje v hiši nekega prvaka med farizeji, kamor je bil Jezus povabljen na obed, se je končalo z ugotovitvijo, da farizeji trdovratno stojijo na svojem dobesednem in včasih že smešnem pojmovanju sobotnega počitka in so s tem odklonili zadnji Jezusov poskus, da bi omehčal njihova srca. Zato se odlomek 23. nedelje med letom začneja z uredniškim uvodom: »Z njim so potovale velike množice« (Lk 14,25).

Sledi "logion" (izrek iz zbirke, ki sta jo uporabljala Matej in Luka, pa se ni ohranila) o osvoboditvi od vseh človeških vezi, tudi od članov lastne družine. Slovenski standardni prevod uporablja za oznako odnosa do članov lastne družine izraz "sovražiti", kar je prvotni pomen glagola μισέω, Vendar je iz vzporednih mest jasno, da je primernejši prevod "manj ljubiti"; torej: »Če kdo pride k meni in ne ljubi manj svojega očeta, mater ... ne more biti moj učenec« (14,26).

Nato pride dvojna prilika o človeku, ki začne zidati stolp, pa ga ne more dokončati in o kralju, ki mora prositi za pogajanja, ker nima dovolj vojakov za zmago. Ta dvojna prilika je samo pri Luku, torej prihaja iz vira, ki ga drugi evangelisti ne poznajo (14,28-32). Vrstica, ki sledi (33) pa je naobračanje povedanega na odpoved imetju učencev, ki so jo dodali zadnji oblikovalci evangelija.

V Lukovem evangeliju se 14. poglavje zaključuje s priliko o soli, ki je sicer dobra, če pa se pokvari, je neuporabna in jo mečejo proč. Nedeljski evangelij pa to priliko opušča.

Zahteva, postavljena učencem, da pretrgajo vse človeške vezi, ki so za nas svete in jih postavijo za hojo za Kristusom, ima v sebi ostrino, ki jo je težko premagati. Treba pa je poudariti, da ta zahteva nima v sebi nekaj negativnega. Poudarek ni na odpovedi kot taki, kot je to razlagala neka čudaška askeza. Treba je predvsem poudariti cilj: pristop k Jezusovim učencem, vstop v življenjsko skupnost z njim je nekaj tako dovršenega, da vse do tedaj veljavne človeške vezi pokažejo svojo relativnost in se umaknejo v drugo vrsto.

V obeh prilikah, o stolpu in kralju ni težko zaslediti samega sebe. Neka nova gradnja propade, ker gospodar ne more poplačati kreditov. Neko gibanje za osvoboditev propade, ker je izšlo iz napačnega vrednotenja političnega in družbenega stanja. Tveganje mora biti preračunano. Kakšno je to tveganje? Spolnjevati zapovedi ni dovolj, saj je to samo znamenje, da je odločitev za Boga na prvem mestu, vse ostalo pa stopi v ozadje. V življenju se to dogaja, morda ne pogosto, pa tudi prav redko ne. Kristjan mora biti pripravljen zaradi svoje vere zapustiti vse, ki temu nasprotujejo, pa četudi so to najbližji, celo krvni sorodniki. Posebno se to dogaja v družbi, ki je veri, še zlasti pa krščanstvu, nasprotna, kot je to danes primer marsikje, saj je krščanstvo najbolj preganjana vera na svetu. Tudi pri nas, saj po nas lahko pljuje in nas poliva z gnojnico vsak, kakor se mu zdi, vsaka naša obramba pa je lahko ocenjena kot sovražni govor. Táko stanje je seveda samo začasno, saj država, ki to podpira ali celo izvaja, žaga vejo, na kateri sedi in je že podpisala svoj propad. Dokler pa traja, se je treba zavedati Kristusove napovedi: če so mene preganjali, bodo tudi vas.